

Dilluns, 29 d'agost de 2005

Albert Royo

Catalunya i Europa: cal més realisme

El passat 17 d'agost, Raül Romeva escrivia en aquestes pàgines sobre el bloqueig que viu el procés de ratificació de la Constitució Europea i proposava oblidar-se d'aquest projecte i limitar la reforma dels Tractats a uns pocs canvis. Així, l'autor defensava que el Parlament Europeu (PE) assumeixi tot el poder legislatiu comunitari en detriment de l'òrgan amb qui el comparteix ara, el Consell de Ministres, i que sigui el PE qui nomeni el/la president/a europeu/ea, en comptes del Consell com fins ara. És una proposta interessant, però voldria fer-hi algun comentari per tal d'apropar-la al realisme i així contribuir a augmentar-ne les possibilitats d'èxit.

Estic d'acord en la necessitat de reduir el poder del Consell en favor del PE, però no fins al punt de fer-lo desaparèixer. Eliminar la institució que representa els territoris no em sembla realista ni convenient. Europa és molt diversa culturalment i la no participació dels Estats en el procés legislatiu comunitari comportaria un nou dèficit democràtic, aquest cop a causa d'una manca de representativitat territorial. L'única alternativa al projecte intergovernamental és l'Europa federal, on cambra alta i cambra baixa comparteixin el poder legislatiu i d'elecció del president de la Comissió. Qualsevol intent crear un Estat jacobí paneuropeu està sentenciat al fracàs.

Potser sent conscient de la impossibilitat real de suprimir el Consell, Romeva acaba l'article plantejant precisament que aquest òrgan esdevingui una mena de Senat. Però afegeix que aquest no només hauria de representar els Estats, sinó també les nacions i les regions. Aquesta proposta, que busca acomodar realitats com la catalana dins la Unió, tampoc és realista. L'Europa de les Regions, que tant defensen PSC o CiU, no ha existit ni existirà mai. La Constitució Europea ho deixa ben clar: la UE neix de la voluntat dels ciutadans i dels Estats d'Europa. La paraula "pobles", que apareix als Tractats precedents i amb la qual els catalans ens sentíem més o menys representats, ha desaparegut.

L'Europa de les Regions potser ens representaria millor als catalans (cosa que dubto), però és clar que l'Europa dels 25 no donarà pas a l'Europa dels 250 només perquè els catalans així ho volem. Hem de ser realistes i evitar abanderar totes les causes nacionals (o regionals) amenaçades. Per la seva força política, econòmica i cultural, el cas català és únic a Europa. Ja estem patint el "café per a tots" espanyol, que ara no ens facin beure l'europeu...

Dels 25 Estats de la Unió, n'hi ha 19 que no superen els 15 milions d'habitants, sis dels quals no existien fa quinze anys. Catalunya ha d'aspirar a la normalitat en el marc de la UE i aquesta normalitat no és altra que l'estatalitat. No es tracta de ser independents com ho eren els Estats 150 anys enrere, sinó de ser tan o tan

poc sobirans com Eslovènia o Finlàndia. Seguir defensant l'Europa de les Regions avui dia és irreal i poc efectiu, a més de ser força frustrant per a un país com Catalunya.

(Publicat a *El Punt*)
